

samme kom til at staae en Bestemmelse om, at Afgiften efter § 72 i Næringsloven for Kjøbstædernes Vedkommende skulde tilfalde disses Kæmmerkasser, mener jeg virkelig, at Ingen med nogen Grund kan paastaae, og den ærede Minister maa altsaa have ganske andre særlige Grunde til, at Kjøbstæderne ikke gennem den foreslaaede Lov maae komme i Besiddelse af det omhandlede mindre Beløb. Det er ganske vist, at der, naar en saadan Bestemmelse optages i Lovforslaget, i dette vil være fastsat Noget om et Punkt vedrørende Næringsafgiften i Kjøbstæderne, medens den foreslaaede Lov iøvrigt handler om Landet; men der udgaaer jo, havde jeg nær sagt, næsten ikke en Lov, udenat der i den omtales Forhold, som strengt taget ikke fuldstændigt henhøre under den. Her vilde dog nu altid være en vis Forbindelse tilføede, den nemlig, at man ved den foreslaaede Lov vilde komme Kjøbstæderne imøde, netop paa Grund af at man ved den havede Bestemmelsen i Næringslovens § 56 og den deri for Kjøbstæderne indeholdte Befryttelse. Bestemmelsen kan altsaa ikke, blot fordi den kun omhandler de meget omtalte Kjøbstæder, siges at staae i en saadan Modsetning til det øvrige Indhold af den foreslaaede Lov, at den ikke skulde kunne finde sin Plads i samme. — Jeg beder forøvrigt endnu kun bemærket, at vel udgjør det Beløb, hvorom der i Vædringsforslaget under Nr. 12 er Tale, for Diebliffet ikke mere end 23,000 Rd., og vel er det saaledes, som den ærede Minister fremhave, ganske vist ikke overordentlig stort, men, naar Kjøbstæderne selv erholde den hele Afgift, vil denne og dermed ogsaa Beløbet upaatvivlelig stige. Jeg har nemlig allerede tidligere henviist til, hvad ogsaa det ærede 2det Medlem for 1ste Kredss (Krieger) omtalte, at man hidtil har været meget utilbøielig i Kjøbstæderne til at beskatte den paagjældende Næring, fordi det tildeels blev til Fordeel for Statskassen. Men det Truf, som man, hvad Udskænkingsretten angaaer, maa ønske at udøve gennem Afgiften af den, vil visstelig bevirke, at Kæmmerkasserne ville faae et meget større Udbytte af den heromhandlede Afgift end de nævnte 23,000 Rd., naar den først heelt tilfalder Kæmmerkassen.

Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg som sagt, indskrænke mig til disse saa Bemærkninger.

Formanden: Jeg skal med Hensyn til Ytringer, der ere faldne her om Udtalelser i Udvalget eller ialfald mellem et enkelt Medlem af Udvalget og en Minister, gjøre den almindelige Bemærkning, at Forhandlinger mellem Udvalgets Medlemmer indbyrdes eller mellem disse og Ministrene, forsaavidt de ikke finde deres Udtryk i Betænkningen, aldrig maae gjøres til Gjenstand for megen Dmtale her i Salen.

Indenrigsministeren: Jeg skal til, hvad den ærede Ordfører har udtalt, kun gjøre den Bemærkning, at det naturligtvis ikke er af nogenomhelst mindre god Villie imod Kjøbstæderne, at jeg anbefaler Thinget at forkaste det under Nr. 12 stillede Vædringsforslag. Det er, som jeg udtalte, kun, fordi jeg synes, at det er naturligt og rigtigt at indskrænke denne Lov til Landet alene, og saa overlade Underjøggelsen af dette Spørgsmaal til den kommende Kjøbstadcommission. Det er jo at haabe, at der inden ganske kort Tid fra Representationens Side vil foreligge en Bevilling, som sætter Indenrigsministeren istand til at lade en saadan Commission træde i Virksomhed. Have Kjøbstæderne lidt under den nuværende Tilstand i saa mange Aar, synes jeg, man rolig kan lade dem vente denne korte Tid endnu. Det var jo muligt, at denne Commission kunde komme til det Resultat at foreslaae en heel anden Ordning af den hele Brændeviinsbeskatning i Kjøbstæderne. Det var saaledes slet ikke utænkeligt, at den kunde finde sig foranlediget til at gaae samme Vej, som man er gaaet i Nabolandet, i Sverrig, og som skaffer Communen en meget betydelig Indtægt af Brændeviinshandelen paa samme Tid, som den virkelig giver en Garanti for, at denne Næring ikke bliver benyttet paa en saadan Maade, som er til Fordærvelse for Medborgere. Det forekommer mig, at man ganske rolig kan lade dette Spørgsmaal hvile, indtil Kjøbstadcommissionen er traadt i Virksomhed.